

Myriader af detaljer og intense klange

To nye kammermusikalbum serverer poesi uden ord. Meget lykkes.

KAMMERMUSIK

HENRIK FRIIS

Bent Sørensen: *Rosenbad – Pantomime.*

Katrine Gislinge, Stenhammer Quartet, Esbjerg Ensemble. Dacapo

Martin Lohse: *Collage de Temps.*

Storstrøms Kammerensemble med solister. Dacapo

Bent Sørensen har i 25 år været Danmarks melankolske komponist. Den position cementerer han på et nyt album med de sidste to dele af den smukt flimrende, romantisk søgende 'Papillons'

trilogi. Klaveret er for alvor kommet ind i Bent Sørensens musik. Tidligere var hans skønhedssøgende værker bygget af ustabile, bøjelige toner, men de seneste år har han komponeret en række stykker til sin hustru, pianisten Katrine Gislinge, og det giver en anden klarhed i lydbilledet. Når nu klaveret i sagens natur har helt fikserede toner i modsætning til strygere og blæsere.

'Papillons'-trilogien er tre værker med den samme klaverstemme i centrum og forskel-

PARLØB. Bent Sørensens seneste udspil har klaveret i centrum, og det er hans hustru, Katrine Gislinge, der spiller.

Arkivfoto: Rasmus Baaner

lige instrumentbesætninger rundtom, og som det første stykke, 'Mignon' fra 2016, er 'Rosenbad' og 'Pantomime' musik, der tøver og insisterer på samme tid med myriader af små detaljer. Enten antydes melodien som en del af spinkle væv, eller også folder musik-

ken sig sammen i sitrende poesi med en helt enkel klavermelodi på toppen.

SØRENSENS 47-årige kollega Martin Lohse gør ham godt selskab i den sorte del af musikkens verden med et nyt album med minimalistisk sorgfuld kammermusik.

Som komponist dyrker Martin Lohse enkelte vendinger, der drejer sig i lyset som figurer for øret, kaldet mobiler. I 2015 udgav akkordeonisten Bjarke Mogensen et smukt Lohse-album med en samling små følelsesfulde klangfigurer, og det er på det nye album det samme stof, i værket '5 momenti mobile', der sætter størst aftryk i hukommelsen.

Mobilerne er åndeløst intense, mens de skifter mellem sorgfuldt og optimistisk – med lige dele kædedans og sort melankoli.

Albummets to øvrige værker er lige så enkelte i udtrykket. Med en lille klaverkoncert og et værk for sinfonietta kommer Lohses musik tæt på traditionel amerikansk minimalisme. Strømmende harmonier, der gnidningsfrit passerer pulserende forbi lytteren som klangfigurer på række.

Her er det stram rytmisk energi, der skal skabe dramatikken. Det er dog ikke altid, det lykkes.

henrik.friis@pol.dk